

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, Piaristická 2, Nitra, proti postupu Okresného súdu Malacky v konaní sp. zn. 4C/155/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv „na prístup k súdu a poskytnutie súdnej a inej právnej ochrany“ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé a verejné prerokovanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom okresného súdu, ktorý nezrušil uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa ešte v roku 2014 účinného § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania.

2. Sťažovateľ v septembri 2013 podal žalobu, no na výzvu okresného súdu zaplatil len časť súdneho poplatku. Okresný súd preto uznesením z februára 2014 konanie zastavil. V posledný deň lehoty na podanie odvolania (18. marca 2014) proti tomuto uzneseniu sťažovateľ poukázal zvyšok poplatku, ktorý bol okresnému súdu pripísaný 20. marca 2014. Okresný súd však uznesenie o zastavení konania nezrušil nielen na výzvu sťažovateľa, no ani na jeho sťažnosť na prietahy v konaní. Popritom uznesením z 2. septembra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. septembra 2014, rozhodol, že sťažovateľovi vracia zaplatený súdny poplatok. Sťažovateľ

preto v júni 2015 podal ústavnú sťažnosť pre porušenie ústavných práv na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením z januára 2016 (III. ÚS 30/2016) s tým, že tieto ústavné práva sa na situáciu sťažovateľa nevzťahujú. Sťažovateľ v januári 2025 podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy). Táto druhá ústavná sťažnosť bolo odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením z marca 2025 (I. ÚS 201/2025) s tým, že konanie je právoplatne skončené.

3. Podľa sťažovateľa okresný súd mal zrušiť uznesenie o zastavení konania. Zdôrazňuje, že treťou ústavnou sťažnosťou nenamieta prietahy, ale to, že nezrušením uznesenia o zastavení konania mu bol odopretý prístup k súdu, a tým aj základné práva na verejné prerokovanie veci, vlastníť majetok a ochranu súkromného života a právo na spravodlivé a verejné prerokovanie veci. Podľa sťažovateľa ide o odlišný, pretrvávajúci zásah, ktorý nenamietal dvomi skoršími ústavnými sťažnosťami. Preto táto jeho tretia ústavná sťažnosť nie je neprípustná. Zdôrazňuje, že tento stav trvá už 13 rokov a nemôže podať novú žalobu, keďže jej predmetom je troma rokmi obmedzená ochrana jeho predkupného práva.

II.

4. Už uznesením ústavného súdu (III. ÚS 30/2016) bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľa o porušení práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie nezrušením uznesenia o zastavení konania. Sťažovateľ touto ústavou sťažnosťou namieta porušenie ústavných práv „na prístup k súdu a na poskytnutie súdnej ochrany“ (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Z dôvodu porušenia týchto ústavných práv je jeho ústavná sťažnosť podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, keďže sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol. Je tomu tak preto, že už v uznesení (III. ÚS 30/2016) ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosť okresného súdu spočívajúca v nezrušení uznesenia o zastavení konania nezasahuje do základného práva na súdnu ochranu. Na tom nič nemení to, že sťažovateľ zdôrazňuje osobitný komponent základného práva na súdnu ochranu o neprejednaní jeho žaloby. Ak podľa skoršieho uznesenia ústavného súdu (III. ÚS 30/2016) takáto nečinnosť nie je zásahom do ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemôže byť zásahom do týchto ústavných práv ani dlhšie trvajúca nečinnosť okresného súdu v tej istej otázke.

5. Námietka porušenia ďalších ústavných práv (verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, neoprávnené zasahovanie do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy) je odvodená len od toho, že okresný súd nemieni bez návrhu zrušiť uznesenie o zastavení konania napriek tomu, že túto skutočnosť ešte pred júnom 2015, keď podal prvú ústavnú sťažnosť, namietal výzvou okresnému súdu a sťažnosťou jeho predsedovi. Už od júna 2015 je sťažovateľovi zrejmé, že okresný súd nezruší uznesenie o zastavení konania. Tento iný zásah do ústavných práv je tak sťažovateľovi zrejmý už od júna 2015, keď sa dozvedel, že jeho žalobu okresný súd verejne neprejedná, a tak neposkytne ochranu jeho majetkovému právu. Už v júni 2015 si tak sťažovateľ musel byť vedomý zásahu do týchto jeho treťou ústavnou sťažnosťou po desiatich rokoch namietaných ústavných práv. Jeho ústavná sťažnosť je tak v tejto časti podaná zjavne po uplynutí

dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu